

2. Pääsiäispäivä

Evankeliumi, Luuk. 24: 13 - 35

Mitä enemmän ihminen Jumalan Hengen valaisemisen kautta oppii tuntemaan itsensä, sitä enemmän hän havaitsee itsessään synnin ja turmeluksen pohjattoman syvyyden ja taipumuksen tai ainakin aiheen kaikkeen pahuuteen. Niin kauan kun ihminen elää luonnollisessa tilassaan, sokeudessaan ja varmuudessaan, täysin huolimattomana iankaikkisesta autuudestaan, niin kauan hän voi myös olla tyytyväinen itseensä, kunhan hänen ulkonaiset olosuhteensa vain eivät tee häntä levottomaksi. Mutta kohta kun Pyhä Henki on saanut niin paljon tilaa hänen sydämessään, että Hän alkaa saada hänet vakuuttuneeksi pääsynnistään epäuskosta, jota hän ennen ei ole tuntenut eikä pitänytäkään minään syntinä, niin on hämmästyttävää, minkälaisessa tilassa tällainen ihminen näkee itsensä olevan. Silloin hänellä ei ole aikaa, niin kuin ennen, ajatella tiettyjä ulkonaisia rikkomuksia ja pitää ainoastaan niitä syntinä, vaan hän tulee nyt näkemään ne rangaistuksina ja seurauksina pääsynnistään, joka on se, ettei hän usko Vapahtajaan ja on sentähden Jumalan vihan ja kirouksen alla. Silloin sellainen syntinen sanoo kaikesta sydäimestä: **Minun syntin` sängen suuret ovat, Sydäntäni vaivaa ja soimaa.** Silloin kysyy hän neuvoa ja apua. Silloin vasta hän alkaa elävästi muistella kuulleen puhutun syntisten ystävästä, Jeesuksesta, joka on antanut kuolettaa itsensä maailman syntien edestä, ja joka niin rakkaasti kutsuu tykönsä kaikkia raskautettuja, että he Hänessä voivat tulla virvoitetuksi ja löytää levon sielulleen. Silloin tulee evankeliumi, iloinen ja lohdullinen sanoma Jeesuksen rakkaudesta, suloisimmaksi kaikista mitä sellainen sielu tahtoo kuulla, ainoaksi jota hän halajaa, ja joka voi saattaa toivon ja lohdutuksen sydämeen. Ja niin on helppoa ymmärtää, että samoin kuin Vapahtaja kuolemallaan erinomattain osoitti rakkautensa meitä kohtaan, niin ei ole myöskään murheelliselle syntiselle mikään niin suloista kuulla kuin tämä autuaallinen oppi meidän kalliin Vapahtajamme sovintokuolemasta, verenvuodatuksesta ja kaikesta, mitä Hän on kärsinyt sielussansa ja ruumiissansa syntisten lunastukseksi ja autuudeksi. — Mutta kun ihminen kaikkein ensimmäiseksi on oppinut tuntemaan turmeluksensa ja hätänsä, niin nousee hänessä usein tämä epäily: tahtoneeko

2. Pääsiäispäivä

Jeesus ottaa vastaan niin huonoja, niin jumalattomia, ihmisiä kuin hän on? Kun hän kuulee puhuttavan, kuinka hyvä viheliäisen syntisen on olla yhdistyneenä Jeesuksen kanssa, niin hän ajattelee kohta: tuo syntinen ei mahdollakaan olla niin huono, kevytmielinen, uskoton ja kova kuin minä olen. Ja niin muodoin pysyy siis aina jotakin epäuskosta jäljellä meissä siihen asti, kun me sitten löydämme rauhan Hänessä ja saamme Häneltä sydämiimme sen vakuutuksen, että me olemme Hänen omansa. Ja kuitenkin vielä silloinkin me jäämme aina heikoiksi ja saamme useinkin häveten havaita, kuinka nopeasti me joudumme epätoivoon ja epäuskoon, vaikka kuinka monenkertaisesti Hän on osoittanut meille sanomattoman armahtamisensa.

Kun ihminen sielunmurheissaan ei voi uskoa Vapahtajan tahtovan ottaa vastaan niin turmeltua syntistä kuin hän on, niin Jeesuksen ylenmäärin rakkaasta kanssakäymisestä opetuslastensa kanssa maan päällä hän taitaa tulla täydellisesti vakuuttuneeksi siitä, että Hänen pitkämielisyytensä on tutkimaton Hänen viheliäisiä lapsiansa kohtaan, joita Hän kerran armosta on ottanut holhotakseen. Hänen opetuslapsensa osoittautuivat sangen heikoiksi ja viallisiksi Hänen kärsimisessään. Pietari kielsi valalla Hänet ja kaikki muut jättivät Hänet, mutta Hän oli kuitenkin sydämeltään sama ja rakkautta täynnä niin kuin aina. Sentähden, kaikki murheelliset ja epäroivät syntiset! ottakaa tämä tarkasti huomioon, ettei kukaan voi rakastaa teitä niin suuresti kuin Jeesus teitä rakastaa. Jo silloinkin, kun te elitte maailman kanssa, ettekä Hänestä vielä lukua pitäneet, rakasti Hän teitä paljon enemmän kuin te voitte käsittää! Taitaisiko siis Hänen rakkautensa teihin mahdollisesti olla vähempi nyt, kun Hän näkee teidän itkevän Hänen puoleensa? Kaukana siitä! Kyllä se on totta, että te olette heikot, syntiset ja perin pohjin turmellut; ei teissä ensinkään ole hyvää, jota te voisitte näyttää Hänen edessään; mutta Hänen kallis verensä, jonka kanssa Hän on mennyt Jumalan istuimen eteen, huutaa armoa teille. Hän ei voi koskaan unohtaa sitä, että Hän on ostanut teidät omaisuudekseen, sillä Hän on pyytänyt (Jes. 49: 16) teidät molempiin käsiinsä ja avatun kylkensä kautta avannut teille tien sydämeensä. Hän on vielä se sama rakas Jeesus kuin Hän oli kulkiessaan täällä maan päällä. Älkäämme ajatelko sitä, että Hän nytkään korotettuna enemmän vierastaa viheliäisiä kuin silloin, kun Hän nähtiin maan päällä alennustilassaan. Ei suinkaan! Sentähden on ylen lohdullista lukea, kuinka Vapahtaja ylönousemisensa jälkeen oli sama kuin ennenkin ja kulki täällä niin kuin helläsydäminen äiti etsimässä ja lohduttamassa peljästyneitä ja hajalleen ajettuja lapsiansa; niin — Hän jopa osoitti heille myös ne merkit, joista he selkeästi taisivat tuntea Hänet, nimittäin kätensä, jalkansa ja lävistetyn kylkensä. Ja sama mieli Hänellä on vielä nytkin. Hänellä on vielä sama rakas sydän kaikkia niitä kohtaan, jotka halajavat Häntä, ja Hän tahtoo varmasti mielellään lahjoittaa rauhansa heidän sydämiinsä. Tämän päivän

2. Pääsiäispäivä

evankeliumissa on meillä erinomainen esimerkki Jeesuksen käsittämättömästä rakkaudesta ja pitkämielisyydestä seurustella huonojen lastensa kanssa, mistä voimme oppia sen, että jos pieninkin kipinä rakkaudesta Vapahtajaan ja ikävöiminen Hänen puoleensa löytyy meidän sydämissämme, niin Hän armollisen lupauksensa mukaan **tahtoo ilmoittaa itsensä meille ja opettaa meitä yhä paremmin tuntemaan Hänet meille iloksi ja lohdutukseksi**. Hän tahtoo äidin hellyydellä holhota meitä siihen asti, että me avatuilla silmillä saamme nähdä, mitä meillä on Hänessä, ja meidän sydämemme sytytetään jälleen rakastamaan Häntä yli kaiken.

Ne kaksi opetuslasta, joista puhutaan evankeliumissa, olivat olleet Jeesuksen kanssa ennen Hänen kärsimistään ja nauttineet ravintoa sielulleen Hänen autuaaksitekeväisestä opetuksestaan. Jeesuksen rakkaus oli vetänyt heidän sydämensä Häneen, mutta heillä niin kuin muillakin opetuslapsilla oli täysin vääristyneet ja väärät käsitykset Hänen valtakuntansa rakentamisesta maan päälle. Tosin he pitivät Hänet kansansa vapahtajana, mutta heidän luulonsa mukaan Hänen piti toimittaa heille voitto heidän maallisista vihollisistaan ja korottaa heidät maalliseen valtaan. He uskoivat Jeesuksen tulevan kuninkaaksi, mutta ristin salaisuus oli vielä kätkeyty heiltä. Sitä että Jeesuksen piti kärsimisensä ja kuolemansa kautta valmistaman itselleen valtakunnan, he eivät ensinkään voineet käsittää, vaikka Jeesus oli uskollisesti varoittanut heitä jättämään väärät luulonsa eikä lainkaan tahtonut pidettävän Häntä maallisena kuninkaana. Kun he nyt näkivät Mestarinsa kiinni otettuna ja pahoinpideltynä, niin myös vihdoinkin ryöväreiden keskelle ristiinnaulittuna ja haudattuna, niin oli kaikki heidän toivonsa hukassa. Vaikka naiset olivat ilmoittaneet heille Hänen ylösnousemisensa, eivät he kuitenkaan rohjenneet uskoa sitä. He aikoivat nyt mennä kotipaikkoihinsa, entisiin elintapoihinsa. Mutta me havaitsimme, että vaikka he tosin olivatkin heikot ja puuttuvaliset, niin kuitenkin he rakastivat Jeesusta kaikesta sydämestään. Heidän epäuskonsa ei tullut paatumisesta eikä tahallisuudesta vastahakoisuudesta, vaan heidän ennakkoluuloistaan tai ennen omaksutuista käsityksistään, joista he eivät niin helposti voineet tulla vapaiksi. He tahtoivat mielellään uskoa, mutta eivät voineet; sen laatuinen oli epäusko heissä. — Sitä enemmän oli kuitenkin Jeesuksen asia kallein heidän sydämelleen. Evankelista sanoo, että he tiellä käydessänsä puhuivat keskenänsä kaikista niistä, mitkä olivat tapahtuneet, ja kyselivät toinen toiseltaan, mistä me selvästi näemme, että asia oli heillä oikein sydämellä, ja että he eivät olleet sen suhteen kevytmielisiä. Mutta he taisivat kukaties nyt johdatella mieleensä Jeesuksen puheita, kun Hän jo ennen kuolemaansa oli ilmoittanut heille kärsimisestään. Kukaties he nyt halusivat keskenänsä etsiä lohdutusta Hänen sanojensa mahdollisesta täyttymisestä, niiden sanojen, jotka Hän ennen oli puhunut heille, nimittäin että kolmantena päivänä Hän nousisi ylös. He pitivät Häntä suurena profeettana eivätkä uskoneet Hänessä löytyvän

2. Pääsiäispäivä

yhtäkään petosta tai viekkautta. He toivoivat sentähden saavansa tietää perustusta myöden näin kalliin asian. Kaiken tämän me näemme selvästi heidän keskustelustaan Herran Jeesuksen kanssa, jota he eivät vielä tunteneet. Se kuinka paljon tämä asia painoi heitä, nähdään siitä, että Vapahtaja kysyy heiltä, miksi he olivat niin murheellisia? Niin ollen se on käynyt niin kovin heidän sydämelleen, että murhe näkyi heidän kasvoistaankin. He eivät silloin suinkaan olleet välinpitämättömät Jeesuksesta, vaan Hänen kuolemansa oli heille erittäin tärkeä ja vakava; mutta he eivät vielä ymmärtäneet, mitä autuaallista ja iloista siinä oli. He eivät voineet käsittää, että ristin päällä kuollut Jeesus olisi kuningas, siitäkään huolimatta, että he itse olivat Hänen omia alamaisiaan.

Sentähden he eivät myöskään hävenneet tunnustaa Jeesuksen nimeä. Vaikka he eivät tunteneet häntä, joka tuli ja kulki heidän kanssansa, niin he kuitenkin rohkeasti tunnustivat, kuinka kalliina ja korkeana he Hänet pitivät. He todistivat Jeesuksen olleen väkevän profeetan sekä sanoissa että töissä Jumalan ja kaiken kansan edessä, ja että ylimmäiset papit ja päämiehet olivat hyljänneet ja antanet alttiiksi Hänet kuoleman kadotukseen ja ristiinnaulinneet Hänet. Kuitenkin nämä opetuslapset toivoivat Hänen olevan sen, jonka piti lunastaman Israelin. Sentähden he myös niin halullisesti kuuntelivat, kun Hän selitti heille kirjoitukset. Sen aikana heidän sydämensä paloi heissä, niin kuin he itse jälkeensä sanovat, ja he vaativat Häntä viipymään pitempään heidän kanssansa saadaksensa enemmän tulla ravituksi Hänen lohdullisesta todistuksestaan ihmisten lunastuksesta Jeesuksen kuoleman kautta.

Tästä me nyt näemme, kuinka on laita Jumalan lapsen sydämessä. Kaikesta heikkoudesta ja raadollisuudesta huolimatta täytyy siinä kuitenkin olla sydämellinen rakkaus Jeesusta kohtaan, palavuus, kun Hänestä kuullaan puhuttavan, ja isoaminen armon evankeliumin perään. Joka voi kuulla puhuttavan Jeesuksen kärsimisestä huomaamatta mitään liikutusta siitä sydämessään, hän ei vielä ole oppinut tuntemaan Jeesusta. Sana ristiinnaulitusta Jeesuksesta on aina sydäntä liikuttavaista sille, joka kerran on tullut Hänen tykönsä ja saanut Hänen rauhansa sydämeensä. Mutta vaikka sellaiset armoitetut syntiset rakastavat sydämellisesti Jeesusta, niin ovat he kuitenkin heikot ja raadolliset. He ovat sellaisia, jotka kovasti pyrkivät parantajan tykö, ja joitten ainoa lohdutus on se, että heillä on tämä ainoa Jeesus, joka rakastaa heitä yli kaiken heidän ajatuksensa. Vaikka me siis näemme niistä kahdesta opetuslapsesta, jotka menivät Emmaukseen, että he sydämellisesti rakastivat Jeesusta, niin havaitaan myös sen lisäksi heidän suuri heikkoutensa ja raadollisuutensa; ja Jeesuksen käyttäytymisestä heitä kohtaan nähdään Hänen uskomattoman ihmeellinen hellyytensä ja rakkautensa heikkoja, mutta rakastettuja, lapsiansa kohtaan. Tässä me myös näemme sen suuren totuuden, että missä synti on suureksi tunnettu, siinä armo on tullut

2. Pääsiäispäivä

ylenpalttiseksi. Jos ihminen kerran on antanut Jeesuksen rakkauden voittaa itsensä uhraamaan koko sydämensä Hänelle, niin hän saa aina kokea armon olevan paljoa suuremman kuin kaikki hänen syntinsä ja viheliäisyytensä. Vapahtajallamme olisi tosin ollut syytä nuhdella kovasti näitä häilyviä sydämiä tai täysin hylätä heidät ja antaa heidän mennä. Ja jos niin olisi tapahtunut, niin olisivat he aikaa myöten unohtaneet Hänet tai eivät ainakaan saaneet koskaan nauttia sitä oikeaa iloa Hänessä. Mutta ei Jeesus ajattele niin. Sielut ovat Hänen, Hän on ostanut heidät kalliilla verellään ja Hän muistaa hyvin, mitä Hän on kärsinyt lunastaessansa heidät. Sentähden he ovat niin kovin Hänen sydämellään, ettei Hän koskaan taida unohtaa heitä, vaikka he vielä unohtaisivatkin Hänet. Raamatussa Hän itse vertaa rakkautensa syntisiä kohtaan äidin rakkauteen imeväistä lastansa kohtaan ja todistaa sen olevan vielä paljoa suuremman, pysyväisemmän ja palavamman. Ja joka päivä me näemme sen, ettei hyvänsuopa äiti koskaan hylkää lastaan, kun se sairastaa ja kärsii vaivaa, vaan mitä heikommaksi lapsi tulee, sitä enemmän lisääntyy hänen rakkautensa ja hellyytensä. Ja todellakin Jeesus myös tässä kohden on sellaisen äidin kaltainen. Jos me ensin olemme tulleet Hänen lapsiksensa, jos Hänen kipunsa ovat niin koskeneet sydäntämme, ettemme kaikesta kurjuudestamme huolimatta taida koskaan unohtaa, mitä meidän lunastuksemme on maksanut Jumalan Pojalle, niin ei meidän koskaan tarvitse antaa hätämme ja köyhyytemme peljättää itseämme Hänestä; vaan mitä heikommaksi, mitä kurjemmaksi ja mitä hätääntyneemmäksi Hänen armahtamisensa puoleen me itsemme tunnemme, mitä enemmän me tunnemme kaiken syyn olevan itsessämme, sitä vapaampi pääsy meillä on Hänen tykönsä ja sitä varmemmat taidamme olla siitä, että Hän rakastaa meitä. Sentähden Hän myös lohduttaa heikkoja lapsiaan ja antaa heille sydämeen suloisen rauhansa, jolla on se ihmeellinen ominaisuus, että se sekä rohkaisee että lyö alas, sekä korottaa että nöyryyttää.

Tämän asian totuutta ei voi kieltää kukaan, joka vähimminkin on kokenut ja tietää, mitä on rakkaus Jeesusta kohtaan. Pyhässä Raamatussa löytyy runsaasti todistuksia Jeesuksen armahtamiselle ja pitkämielisyydelle pahimpia vihollisiansakin kohtaan ja vielä enemmän omia lapsiansa kohtaan. Tämän päivän evankeliumi osoittaa myös selkeästi, kuinka Hän on yhdessä niiden kanssa, jotka sydämellään riippuvat Hänessä, vaikka Hänellä olisi ollut paljonkin syytä suuttua heihin. — Hän aivan nuhteli heitä siitä, että he olivat sokeat ja hidassydämiset uskomaan, mutta ei tämä hellä nuhde kuitenkaan johtunut muusta kuin rakkaudesta. Meille on sangen tarpeellista, että Jeesuksen armon kautta tulemme tuntemaan omat vikamme ja puutoksemme, ja Vapahtajamme saattaa meitä siihen juuri sentähden, että me yhä enemmän kiiruhtaisimme Hänen tykönsä, ja että Hän saisi tilaisuuden uudelleen lohduttaa ja siunata meitä. Sillä Hänen halullisin tehtävänsä on tehdä meille

2. Pääsiäispäivä

hyvää; ei Hän siitä iloitse, että Hänen täytyy kurittaa meitä, vaan Hänelle kaikkein mieluisinta olisi nähdä, että me aina olisimme autuaat ja uskon kautta Häneen rohkeat. Sentähden lakkaa myös kaikki kuritus niin pian, kun Hän on saavuttanut tarkoituksensa meidän suhteemme, ja Hänen nuhteittensa perässä seuraa aina virvoittavainen lohdutus. Hän lähestyy meitä taas armolla ja armahtamisella ja antaa meidän tuntea sydämissämme, että Hän rakastaa meitä. Näin kävi näille kahdelle opetuslapsellekin: he saivat oikein tuntea totuuden Hänen lupauksestaan: ” **Sillä kussa kaksi taikka kolme tulevat kokoon minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellensä.**” Matt. 18: 20. Evankelista kertoo ainoastaan lyhyesti sisällön Jeesuksen puheesta heille, mutta tästä vähästäkin me kuitenkin ymmärrämme Vapahtajan puheen olleen aivan lohdullisen näille murheellisille; sillä Hän selitti heille sen kaikelle ihmisen järjelle käsittämättömän salaisuuden, että Kristuksen täytyi kärsiä ja sitten käydä sisälle kunniaansa. Sen kuinka ihanaa tämä mahtoi olla heille, voimme päätellä siitä, että heillä oli mainittu halu saada vielä enemmän kuulla Häntä, että he myös vaativat Häntä jäämään heidän tykönsä, vaikka he eivät vielä tunteneet Häntä. Hän aterioitsi silloin heidän kanssaan. Mitä puheita siinä mahdettiin pitää ja mitä heidän sydämensä tunsivat sen aterioimisen aikana, varsinkin sitten, kun he tunsivat Hänen olevan Jeesuksen, sen taitaa sydän paremmin tuntea kuin sanat selittää. Se sielu, joka rakastaa Vapahtajaa, voi joltisestikin ymmärtää, kuinka suuri heidän ilonsa täytyi olla. Meidän sydämemme syttyy taivaalliseen iloon, kun me ajattelempa, että meillekin on säilytettynä odottamassa ilo saada kerran nähdä Jeesus niin kuin Hän on; ja me tiedämme tämän autuuden olevan valmistetun meille. Mitä sitten mahtoivatkaan tuntea nuo, jotka eivät enää voineet toivoa koskaan saavansa nähdä Häntä, kun Hän nyt yhtäaikaisesti ilmestyi heille? Sentähden he myös kiiruhtivat viemään toisille opetuslapsille tuota ihanaa sanomaa: ” **Herra on totisesti noussut ylös**”. Ja Vapahtaja itse tuli kohta enentämään heidän iloaan sekä ottamaan pois kaiken epäilyksen heiltä ja sanoi: ” **Rauha olkoon teille!**” ja osoitti heille kätensä ja jalkansa. Luuk. 24.

Jos nyt tämä asia on kallis meidän sydämellemme, niin tahtoo Vapahtaja myös mielellään osoittaa jokaiselle meistä saman uskollisuuden ja rakkauden kuin Hän silloin teki opetuslapsillensa. Jos mielellämme halajamme tulla tuntemaan Hänet itsellemme iloksi ja autuudeksi, ei Hän suinkaan pakene meitä, vaikka me olemme kuinka viheliäiset; vaan Henkensä kautta niin kirkastaa meille haavoitetut kätensä ja jalkansa ja koko kärsimisensä, että me uskallamme kokonaan antaa itsemme niihin käsiin, jotka rakkaudesta meitä kohtaan kerran olivat naulitut ristiin kiinni. Ja silloin me olemme hyvin tallella, sillä Jeesus soti meidän puolestamme ja sai voiton myös itse kuolemasta kunniallisen ylösnousemisensa kautta.